

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka-Kasperska

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 1 marca, 29 marca, 19 kwietnia 2017 roku sprawy

P. G. s. A. i J. z domu K.

ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że: w dniu 5 grudnia 2016 roku w miejscowości L., gm. W., woj. (...) będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Garwolinie, sygn. akt II K 441/15, II K 278/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jechał jako kierujący samochodem osobowym m-ki A. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości (wyniki badań alcotestem 0,96 mg/l, 0,96mg/l, 0,84 mg/l, 0,85 mg/l, 0,73 mg/l, 0,71 mg/l),

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego P. G. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu przestępstwa jako wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 178a § 4 k.k., wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka względem oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka względem oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63§1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 5 grudnia 2016 roku godzina 20.50 do dnia 6 grudnia 2016 roku godzina 11. 55;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie opłaty.

POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH

Strona (w przypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie także pokrzywdzony) ma prawo do złożenia w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Oskarżony pozbawiony wolności, który nie ma obrońcy i - pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok

- nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, ma prawo do złożenia wniosku o sporządzenia na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wyroku.

Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie wskazując:

- 1) oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy;
- 2) oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo;
- 3) treść wniosku, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu oraz oznaczenie oskarżonego, gdy wniosek nie pochodzi od oskarżonego;
- 4) datę i podpis składającego pismo (za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu).

Wniosek złożony przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub którego braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie przez wnoszącego nie zostanie przyjęty (art. 119, art. 422 § 1, § 2 i § 3)²⁾.

Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom przysługuje apelacja (art. 444).

Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 428 § 1, art. 445 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku, a apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Natomiast apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przepadku uważa się za wniesioną odpowiednio przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych albo o środkach kompensacyjnych albo o przepadku (art. 447 § 1-3).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5).

Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo niedopuszczalna z mocy ustawy nie zostanie przyjęta (art. 429 § 1).

Oskarżony ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy, a strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika. Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego pozbawionego wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba. Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła (art. 6, art. 83 § 1, art. 87 § 1, art. 446 § 1, art. 620).

Jeśli strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru, może żądać, aby wyznaczono obrońcę albo pełnomocnika z urzędu, w tym w celu dokonania określonej czynności, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy albo pełnomocnika z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pełnomocnik z urzędu zostanie wówczas wyznaczony z listy pełnomocników. Wyznaczenie pełnomocnika z

urzędu może zostać cofnięte, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono (art. 78 i art. 81a § 1w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego, a udział pełnomocnika nie wyłącza osobistego działania w nim strony innej niż oskarżony (art. 86 § 2 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Do biegu wskazanych powyżej terminów nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i § 3). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem wnioski o sporządzenie uzasadnienia na piśmie lub apelacja zostaną złożone bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
 2. nadane w polskim urzędzie konsularnym;
 3. złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
 4. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
 5. złożone przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124).
- 1) należy wybrać właściwy zwrot;
 - 2) podane w nawiasach przepisy oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, 2138 i 2261).

Sygn. akt II K 934/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 441/15 zamieszkały w miejscowości L. P. G. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. na karę grzywny. Ponadto orzeczono również środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat z zaliczeniem na poczet orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 maja 2015 r. do dnia 22 czerwca 2015 r. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 7 lipca 2015 r. Następnie, wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 15 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 278/16 P. G. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto orzeczono również środki karne w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 23 września 2016 r.

W dniu 5 grudnia 2016 r. P. G., w nieustalonym miejscu i okolicznościach, spożywał alkohol w postaci 1,5 litra piwa, po czym wyjechał z miejsca zamieszkania jako kierujący należącym do niego samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...), za którego kierowanie w stanie nietrzeźwości był karany także wskazanymi powyżej orzeczeniami. O godz. 19:10 w miejscowości L. pojazd kierowany przez P. G. został dostrzeżony przez pełniących w tym rejonie służbę patrolową radiowozem oznakowanym funkcjonariuszy KPP w Ł. M. M. i A. G., którzy poruszali się tą samą drogą z przeciwnego kierunku ruchu. Wymienieni funkcjonariusze Policji zbliżając się do pojazdu kierowanego przez P. G. zauważyli, że kierujący tym pojazdem nadużywa przednich świateł przeciwmgłowych. W związku z ujawnionym wykroczeniem kierujący radiowozem M. M. dał kierującemu sygnał do zatrzymania latarką ze światłem koloru czerwonego. Kierujący samochodem P. G. nie zareagował na podany sygnał do zatrzymania odjeżdżając w kierunku miejscowości D.. M. M. zawrócił zatem kierowany przez siebie pojazd i udał się w pościg za tym pojazdem. P. G., po

przejechaniu krótkiego odcinka drogi, skręcił w drogę poprzeczną po swojej lewej stronie, gdzie zatrzymał pojazd, a następnie pospiesznie z niego wysiadł podejmując pieszą ucieczkę w kierunku miejsca zamieszkania. M. M. i A. G. po dojechaniu do pozostawionego samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) spostrzegli, że od tego pojazdu na śniegu widoczne są ślady obuwia prowadzące w pola uprawne oraz mały obszar leśny. M. M. niezwłocznie udał się zatem w pościg po tych śladach, które doprowadziły go w teren podmokły za małym obszarem leśnym i dalej prowadziły przez pola uprawne. Ze względu na fakt, iż w dalszym ciągu M. M. nie widział w swoim polu widzenia żadnej osoby, odstąpił chwilowo od pościgu pieszego powracając do samochodu A.. Pojazd ten P. G. pozostawił zaś niezamknięty, w stacyjce pojazdu znajdowały się kluczyki, silnik był uruchomiony, na przednim siedzeniu pasażera M. M. i A. G. ujawnili zaś reklamówkę z zakupami, wewnątrz której znajdowała się butelka wódki oraz dwie butelki soku. Ponadto, w samochodzie tym funkcjonariusze Policji odnaleźli dowód rejestracyjny, zgodnie z którym właścicielem pojazdu miał być zamieszkały pod adresem (...) P. G.. O powyższym poinformowali zatem dyżurnego KPP w Ł., który do miejsca zamieszkania właściciela pojazdu skierował patrol z KP w S. w składzie (...). Wymienieni funkcjonariusze Policji z KP w S. pod wskazanym im adresem nie zastali P. G.. W rozmowie z obecną na miejscu jego matką ustalili zaś, że wyjechał on z miejsca zamieszkania samochodem. Następnie M. Ś. i J. S. udali się na miejsce pozostawienia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), gdzie przebywali też w dalszym ciągu M. M. i A. G., którzy niezwłocznie po przybyciu patrolu z KP w S. udali się ponownie po śladach pozostawionych na śniegu za kierującym pojazdem marki A. (...). Ślady te prowadziły zaś przez pola uprawne oraz tereny podmokłe i dwukrotnie przechodziły na drugą stronę jezdni, przy czym w momencie dojścia do jezdni A. G. zastąpił w tych czynnościach M. Ś., zaś A. G. pozostała z J. S. przy pojazdach - P. G. oraz policyjnych. Tymczasem M. M. i M. Ś. idąc po śladach pozostawionych na śniegu doszli do posesji nr (...) w miejscowości Ł., od tyłu zabudowań. Po dojściu tam funkcjonariusze Policji zastali matkę P. G., która stwierdziła, że syna nie ma jeszcze w domu. Podczas sprawdzania pomieszczeń stwierdzili oni jednakże, że jedno z nich jest zamknięte od wewnątrz na haczyk, a patrząc przez okna z zewnątrz budynku do zamkniętego pomieszczenia zauważyli, iż na łóżku leży osoba, której wystają spod kołdry stopy z wyraźnymi śladami zasinienia. M. M. i M. Ś. po siłowym otwarciu drzwi do tego pomieszczenia, weszli do środka, zaś osobą leżącą na łóżku okazał się być P. G., który znajdował się pod widocznym działaniem alkoholu oraz był wyraźnie wychłodzony. Nie przyznawał on się do kierowania samochodem A. i twierdził, że jedynie wyszedł na spacer. W budynku mieszkalnym funkcjonariusze Policji odnaleźli przemoczone całkowicie do kolan spodnie oraz buty. O powyższych ustaleniach powiadomili A. G. i J. S., którzy wkrótce przyjechali na miejsce radiowozem kierowanym przez J. S.. Następnie wszyscy czworo funkcjonariusze Policji wraz z P. G. udali się wskazanym radiowozem na miejsce pozostawienia drugiego radiowozu, którym M. M. i A. G. dowieźli P. G. do KPP Ł., gdzie został on poddany badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem A.. Wyniki przeprowadzonych badań wykazały, że P. G. znajduje się w stanie nietrzeźwości na poziomie: 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu o godz. 21:43, 0,96 mg/l o godz. 21:45, 0,84 mg/l o godz. 22:16, 0,85 mg/l o godz. 22:18, 0,73 mg/l o godz. 22:57 i 0,71 mg/l o godz. 22:59. Ponadto podczas sprawdzania P. G. w systemach informatycznych okazało się, że posiada on dwa aktywne zakazy kierowania pojazdami mechanicznymi. Wobec powyższego oraz w związku z uzasadnionym podejrzeniem kierowania samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), P. G. został procesowo zatrzymany w (...) Ł., po uprzednim przebadaniu przez lekarza.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiałowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego P. G. – k. 15-15v, 40v, 44, zeznań świadków: M. M. – k. 21v-22, 44v-45v, R. S. – k. 46v, A. G. – k. 46v-47, M. Ś. – k. 47v-48 i J. S. – k. 48-48v, a ponadto na podstawie takich dowodów jak: Protokół użycia urządzenia kontrolnopomiarowego wraz z załączonymi wydrukami wyników badań - k. 3-5, Świadectwo wzorcowania - k. 6, Karta K. – k. 16-17, Zaświadczenie o stanie majątkowym - k. 18, Wyrok sygnatura akt. IIK 278/16 Sądu Rejonowego w Garwolinie - k. 25, 39, Wyrok sygn. akt. II K 441/15 Sądu Rejonowego w Garwolinie – k. 26, 38 oraz Wywiad Policyjny – k. 27.

Oskarżony **P. G.** będąc przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym jeszcze w sytuacji zatrzymania, przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że rzeczywiście jechał wówczas jako kierujący samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), wiedząc o orzeczonym zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz pomimo spożycia uprzednio alkoholu w postaci trzech piw o pojemności 0,5 litra. P. G. wyjaśnił też, iż nie zatrzymał się do kontroli

drogowej z uwagi na swoją uprzednią karalność za kierowanie pojazdami w stanie nietrzeźwości oraz orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

S. na rozprawie P. G. nie przyznał się już do dokonania zarzucanego mu czynu i – po odczytaniu mu poprzednich, odmiennych wyjaśnień - podał, że wówczas przyznał się, ponieważ chciał „wyjść na wolność i nie siedzieć w areszcie” (k. 44). Następnie oskarżony skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Spośród wyjaśnień oskarżonego P. G. na wiarę zasługują jedynie wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których przyznał się on do dokonania zarzucanego mu czynu. Oskarżony próbował wprawdzie podważyć następnie wiarygodność tychże wyjaśnień okolicznościami przesłuchania, lecz w ocenie Sądu nieprzekonująco. Podnieć należy przede wszystkim, iż P. G. był już uprzednio dwukrotnie karany, a zatem znajdował się też w sytuacjach przesłuchania jako podejrzany. Nie była to zatem dla niego sytuacja nowa, której przebiegu i znaczenia nie znał, w tym nie sposób uznać, aby nie znał wagi spisanych podczas przesłuchania wyjaśnień. Brak jest też podstaw do przyjęcia, aby P. G. mógł być pouczany przez przeprowadzającego czynność funkcjonariusza Policji R. S., że realnie grozi mu dalsze zatrzymanie, czy nawet tymczasowe aresztowanie, gdyby nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu przestępstwa. Sam oskarżony nie wyjaśnił zresztą, czy tego rodzaju obawa wynikać miałyby z własnego przeświadczenia, czy też z udzielonych mu pouczeń. Jednocześnie, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia niewiarygodności zeznań przesłuchanego w charakterze świadka R. S., który zapewniał, że w spisanim z tej czynności protokole wpisał rzeczywiste wyjaśnienia P. G. i nie wpływał na niego, aby ten przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu. W tej sytuacji uznać zatem należy, iż wyjaśnienia P. G. złożone w postępowaniu sądowym, lakoniczne i ograniczające się do negowania swojego sprawstwa oraz prawdziwości wcześniejszych wyjaśnień, wynikały jedynie z przyjętej na tym etapie postępowania linii obrony. Stwierdzenie to znajduje też potwierdzenie w analizie pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego. Na okoliczność przebiegu ustalanego w sprawie zdarzenia zostali bowiem przesłuchani nadto jako świadkowie funkcjonariusze Policji podejmujący wówczas czynności służbowe, to jest: M. M., A. G., M. Ś. i J. S.. W ocenie Sądu zeznania tych świadków zasadniczo korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają dając pełny obraz ustalanych przez Sąd wydarzeń z dnia 5 grudnia 2016 r. Treść zeznań tychże funkcjonariuszy Policji świadczy przy tym w ocenie Sądu o braku osobistego, emocjonalnego stosunku do sprawy, który mógłby warunkować brak obiektywizmu w przedstawianiu relacjonowanych wydarzeń. Wszyscy ci świadkowie, podobnie zresztą jak R. S., z osobą oskarżonego zetknęli się wykonując czynności służbowe, a ich zeznania są też szczegółowe i logiczne. Jedyne odmienności w stosunku do pozostałych relacji wystąpiły w zeznaniach M. Ś.. Na wstępie swoich zeznań podał on bowiem, że pojazd kierowany przez oskarżonego „na łuku drogi wpadł w poślizg i w zaspę” (k. 47v), podczas gdy według relacji pozostałych obecnych na miejscu funkcjonariuszy Policji pojazd ten został po prostu porzucony w celu podjęcia przez P. G. pieszej ucieczki. W ocenie jednak Sądu rozbieżność ta mogła wynikać z upływu czasu od zdarzenia do składania zeznań (ponad cztery miesiące), bądź też świadek mógł tego fragmentu sytuacji dokładnie nie zaobserwować. Nieco inaczej ocenić zaś należy podawaną przez M. Ś. okoliczność jakoby w trakcie przejazdu funkcjonariuszy Policji z P. G. z miejsca jego zamieszkania do miejsca pozostawienia pojazdu oskarżony miał przyznać się do ucieczki z obawy przed grożącą mu karą. W ocenie Sądu okoliczności tej nie sposób uznać za udowodnioną, ponieważ deklaracja ta miała paść podczas jazdy radiowozem, którym według zeznań J. S., był samochód osobowy, a zatem pojazd niedużych gabarytów, którym to pojazdem poza oskarżonym i M. Ś. przemieszczali się także pozostali troje funkcjonariusze Policji. M. M. i A. G. okoliczności tej zaś nie podali, pomimo że M. M. był przesłuchiwany tuż po zdarzeniu i złożył szczegółowe zeznania, zaś przesłuchiwany na rozprawie już po M. Ś. J. S. wprost zaprzeczył, aby taka sytuacja miała miejsce lub aby mógł tego rodzaju deklaracji oskarżonego nie usłyszeć. W ocenie Sądu okoliczności te nie pozwalają na uznanie tego rodzaju wypowiedzi P. G. za udowodnioną, przy czym nie stanowi to o niewiarygodności całych zeznań M. Ś., które – jak wskazano powyżej – są szczegółowe, logiczne i w pozostałym zakresie korespondują z zeznaniami M. M., A. G. i J. S..

Ustalone zatem na podstawie zasadniczo spójnych zeznań M. M., A. G., M. Ś. i J. S. okoliczności zdarzenia z dnia 5 grudnia 2016 r. nie pozostawiają w ocenie Sądu wątpliwości, że to P. G. był kierującym pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) dostrzeżonym przez M. M. i A. G., który następnie podjął ucieczkę przed funkcjonariuszami Policji

do swojego miejsca zamieszkania, gdzie został przez nich ujęty i zatrzymany. Uwagę zwraca fakt, że z zeznań J. S. wynika, iż w trakcie rozmowy z matką P. G. przeprowadzoną po pierwszym przybyciu do miejsca zamieszkania oskarżonego, podała ona, iż syn wyjechał z miejsca zamieszkania jako kierujący samochodem. Wypowiedź ta znalazła się też jako relacja pośrednia w zeznaniach M. M. i A. G.. Zauważyć przy tym należy, iż P. G. bynajmniej nie podjął się w toku niniejszego postępowania przekonywania, że jego pojazdem mogła wówczas kierować inna osoba. Ponadto, funkcjonariusze Policji prowadzący pieszy pościg za oskarżonym, czyli M. M., a także towarzyszący mu na pewnym odcinkach trasy A. G. i M. Ś., szczegółowo przedstawili sposób podjętego pościgu za kierowcą samochodu marki A. (...) o nr rej. (...). Pojazd ten został zaś przez kierującego pozostawiony w okolicznościach niewątpliwie wskazujących na jego pospieszne porzucenie w obawie przed ujęciem przez funkcjonariuszy Policji. Jak przy tym przekonująco zeznali wskazani funkcjonariusze Policji, nie mieli wątpliwości, że cały czas poruszają się idąc za śladami tej samej osoby, którą to konstatację na podstawie przedstawionych przez nich okoliczności pościgu należy podzielić. Był to bowiem cały czas niemal nieprzerwany ciąg śladów biegnący po terenie po nieuczęszczanym w tych warunkach atmosferycznych przez innych ludzi. Ślady te zaprowadziły zaś funkcjonariuszy Policji od pozostawionego pojazdu do miejsca zamieszkania P. G.. M. M. i M. Ś. zbieżnie zeznali zaś, iż odnaleźli tam P. G., który miał zasinione stopy, zaś jego spodnie i obuwie były przemoczone. W ocenie Sądu, przedstawione powyżej okoliczności wskazują zatem na to, że to oskarżony był osobą kierującą pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...), a następnie osobą uciekającą przed funkcjonariuszami Policji przez zaśnieżone tereny. Nie sposób też uznać, aby w tych warunkach P. G. mógł odbywać spacer, jak twierdził przy zatrzymaniu.

Opierając się zatem na powyższych dowodach osobowych Sąd uznał, iż P. G. w dniu 5 grudnia 2016 r. w miejscowości L. faktycznie jechał jako kierujący samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym. Sporządzona w ocenie Sądu w sposób fachowy i rzetelny dokumentacja z badania P. G. na stan trzeźwości, potwierdza, iż tego dnia znajdował się on w stanie nietrzeźwości – w czasie badań A. na poziomie 0,96 mg/l, 0,84 mg/l, 0,85 mg/l, 0,73 mg/l i 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Jak zaś wynika nadto z danych o karalności oraz odpisów orzeczeń skazujących, względem oskarżonego orzekano w przeszłości prawomocnie zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych w związku ze skazaniami za czyny z art. 178a k.k., które nadto obowiązywały w czasie dokonania zarzucanego mu czynu – sprawy o sygn. akt II K 441/15 oraz II K 278/16 Sądu Rejonowego w Garwolinie. W ten sposób zachowanie P. G. w pełni wyczerpało znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k. (kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości pomimo uprzedniej karalności za tego rodzaju przestępstwo oraz w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonych w związku ze skazaniami za przestępstwa) w zw. z art. 178a § 1 k.k. (kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości). W wydanym wyroku Sąd uzupełnił kwalifikację prawną czynu o ten drugi przepis z uwagi na niesamodzielny charakter art. 178a § 4 k.k. jeżeli chodzi o zespół znamion tego czynu. Jest to przy tym jedynie korekta redakcyjna pozostająca bez wpływu na opis czynu i rozmiar odpowiedzialności karnej i stąd nie podlega w ocenie Sądu rygorowi z art. 399 k.p.k. Sąd miał przy tym na uwadze, iż P. G. jest osobą dorosłą, od lat funkcjonującą w społeczeństwie, co przekonuje o zdadności do ponoszenia winy za dokonany czyn. Oskarżonemu znana zresztą być musiała treść wyroków sądowych, którymi orzekano względem niego m. in. zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych, przy czym oskarżony był uprzednio karany właśnie za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Wymierzając oskarżonemu karę za ten czyn Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił przede wszystkim stopień nietrzeźwości o wartościach odległych od minimalnych (po przeliczeniu: od 2,016 ‰ do 1,491 ‰), przy czym z uwagi na tendencję spadkową wyników można uznać, że w momencie czynu wskaźnik nietrzeźwości był wyższy. Uwagę zwraca też fakt, iż P. G. pomimo orzeczonych zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych, w tym orzeczonego dożywotnio, nie pozbył się swojego samochodu, nawet w czasie postępowania przed Sądem, co już samo w sobie przekonuje o jego lekceważącym stosunku do wydanych orzeczeń sądowych. Ponadto, przynajmniej w dniu 5 grudnia 2016 r. P. G. faktycznie też pojazd ten wykorzystał jako kierujący, pomimo wiedzy, iż nie stosuje się w ten sposób do orzeczonego zakazu. Sąd uwzględnił też wcześniejszą karalność oskarżonego i to za przestępstwa z art. 178a k.k., a nadto popełnienie czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania po skazaniu oskarżonego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W ten sposób oskarżony, przez popełnienie po raz kolejny czynu tego samego rodzaju, szczególnie uwidoczniał swój lekceważący stosunek do porządku prawnego,

w tym wagi wydanych wyroków sądowych. Oskarżony, będąc dwukrotnie skazany za popełnienie przestępstw tego samego rodzaju, nie wyciągnął zatem z faktu skazania go żadnych wniosków. Zauważyć też należy, iż P. G. swoimi powtarzającymi się zachowaniami stwarza bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, nie tylko dla siebie, ale także dla innych uczestników ruchu. Orzeczenie o karze w sprawie niniejszej winno zatem ostatecznie przekonać oskarżonego o naganności tego rodzaju zachowań, efektywnie wdrażając go do przestrzegania porządku prawnego tak, aby w przyszłości zachowania te wyeliminować. W tym stanie rzeczy jedyną okoliczność łagodzącą stanowi brak działań mogących utrudnić prawidłowy tok postępowania.

Wyważając zatem powyższe okoliczności Sąd wymierzył P. G. za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze, iż orzeczona kara pozbawienia wolności w nieco niższym wymiarze 5 miesięcy, wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 15 września 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 278/16, nie była w stanie wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. W ustalonych okolicznościach sprawy brak jest przy tym podstaw z art. 69 § 1 i 2 k.k. do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, ponieważ zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. jednym z warunków tego rozstrzygnięcia jest wymóg, aby sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, który odnośnie P. G. nie został wszak spełniony.

Jednocześnie Sąd orzekł względem oskarżonego obligatoryjne przy skazaniu za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w warunkach z art. 178a § 4 k.k. środki karne tj. na podstawie art. 42 § 3 k.k. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz na podstawie art. 43a § 2 k.k. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Realny wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności ulegnie zaś zmniejszeniu wobec zaliczenia na jej poczet na podstawie art. 63 § 1 k.k. okresu zatrzymania oskarżonego.

Tak ukształtowane orzeczenie o karze i środkach karnych jest w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego P. G. i społecznej szkodliwości jego czynu. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków oraz kwotę 120 złotych kosztów sądowych w zakresie opłaty, ustalając wielkość tych kwot w oparciu o: § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108 poz. 1026 ze zm.), § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. 2014 poz. 861) oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.). W ocenie Sądu, ze względów związanych z sytuacją majątkową P. G., który jest osobą młodą, zdolną do pracy i podejmującą zatrudnienie, zasądzone koszty oskarżony może ponieść bez nadmiernej uciążliwości.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Ewa Przychodzka-Kasperska